

DAMES EN HEREN, JONGENS EN MEISJES, DIT IS: ANDRÉ VAN DUIN!

André van Duin is wel zo'n beetje de beste komiek van Nederland. Al méér dan 50 jaar laat hij mensen van hun stoel vallen, in hun broek plassen of luidkeels schateren van de lach. Soms komt hij alleen maar het toneel even op en daar gá je al. Of hij trekt één wenkbrauw op en je piest in je broek. Dat noemen ze nou: André heeft de lach aan zijn kont hangen. Maar daarover later meer.

Dit boek gaat over humor. Je gaat samen met André op zoek naar de Bron van de Lach.

En onderweg geeft André van Duin zijn grootste geheim prijs:

de elf gouden regels

HOE WORD JE KOMIEK!

Lees snel verder!

KOMIEK

EEN KOMIEK IS IEMAND DIE JE AAN HET LACHEN MAAKT! DOOR DE UITDRUKKING VAN ZIJN GEZICHT, DOOR DE MANIER WAAROP HIJ BEWEEGT EN PRAAT, EN NATUURLIJK DOOR WÁT HIJ ZEGT. IK BEN DUS EEN ÉCHTE KOMIEK!

HET KAPSONESHUIS

Dit is het huis van André van Duin. Een Amsterdams huis met trappetjes en deurtjes en raampjes en gekke en rare gangetjes en struikeldrempels. Een grachtenhuis met een eigen willetje en heel veel Amsterdamse **KAPSONES**. Hoe, wie, waar en watte? Dat zul je straks in het verhaal wel merken.

Luister. Op een dag wordt André wakker met zijn voeten in de lucht. Zijn bed staat rechtop tegen de muur met het voeteneind naar boven. 'Ja hoor!' roept hij, terwijl hij zijn slaapmuts rechtzet. 'Is het weer zover?'

Hij staart naar zijn tenen in de lucht. Wiebelt er een beetje mee. Hij zucht. 'Huis! Gedraag je!' Het is even stil. Dan klinkt er een soort giecheltje en een geluidje van spijt. Wat moeizaam gerommel en gemopper. Dan, met een zucht, vallen alle stenen van het grachtenhuis weer in elkaar en klettert het bed van André met vier poten op de grond.

'Tjonge, jonge,' moppert André, terwijl hij de kussens en zijn teddybeer weer op hun plaats zet.

'Kan een mens nou nooit eens rustig uitslapen? Het moet niet erger worden!' Nu even oppassen dat hij met zijn goede been uit bed stapt. Dat is een hele moeilijke keuze, elke ochtend weer. André kijkt allebei zijn voeten even aan ... en ze kijken terug. Vandaag kijkt zijn linkervoet het vriendelijkst dus ... hopsa, eerst met het linkerbeen uit bed en dan met beide benen op het koude zeil.

Met zijn sloffen en geblokte kamerjas aan stapt hij over de vliegende bezem en het vliegend tapijt heen zonder ze wakker te maken en loopt naar de deur.

Hij struikelt over de drempel, steekt de weg over, ontwijkt fietsers, scooters, kinderwagens en chagrijnige mensen en loopt naar het randje van de gracht om het huis eens goed streng aan te kijken.

‘Zeg Amsterdams kapsoneshuis! Kakmadam! Moet jij eens goed naar mij luisteren. Hoe d rf je...’

Maar zijn woorden stikken in zijn keel. Het grachtenhuis, met haar grote ogen in de bovenste ramen, kijkt hem z  lief aan... Het lijkt wel of er grote schaamtevolle tranen uitdruppelen.

‘Ik wil...!’ zegt André, ingehouden driftig, terwijl hij rood aanloopt.

‘Ik...! Jij...!’

Het is hopeloos. Hij haalt zijn schouders op en weet dat hij weer bakzeil heeft moeten halen. Dan steekt hij de straat weer over, pikt de krant van de mat en gaat mopperend in een grote stoel voor het raam zitten. Toch grinnikt hij zachtjes in zichzelf. Kapsoneshuis!

Dorre, de grote cyperse kater komt op Andr s grote zachte sloffen zitten, spint zachtjes en kijkt André begripvol aan. André kroelt Dorre in zijn vacht. Plots begin er in een hoek van de kamer iets te ratelen. André kijkt verstoord op. Het is de moppentapper die een heleboel moppen tapt. Hij sproeit de gekleurde papiertjes met moppen door de kamer.

‘Later, moppentapper,’ zucht André. ‘Later. Ik houd me even bezig met het wereldnieuws.’

André is net klaar met de strips in de krant als het geluid van de voordeurbel door de gangen van het grachtenpand schalt.

‘Ik schrik me een hoedje van die bel,’ mompelt André. ‘Elke keer weer!’ Hij zet het hoedje af en doet de voordeur open.

HET IS ROOD
EN ONTPLOFT
KNAIROOD

BEZOEK

Voor de deur staat een meisje van een jaar of tien. Ze kauwt kauwgum.

‘Ben jij André van Duin?’ vraagt ze, terwijl ze een enorme bel blaast.

‘Ja,’ zegt André. ‘En wie verbergt zich achter die bel als ik vragen mag? Hallo? Hallo?’

Het meisje ademt in en slurpt de bel weer naar binnen.

‘Hé, een nieuw gezicht,’ zegt André.

‘Nee, dat gezicht heb ik allang,’ zegt het meisje. ‘Mag ik binnenkomen? Ik wil komiek worden. En ik heet Chanson. Dat is Frans voor liedje.’

‘Je wilt komiek worden,’ grinnikt André. ‘Zo. Zo. Kom binnen.’

Hij doet de grote, zware deur open terwijl hij met één voet Dorre tegenhoudt die de deur uit wil glippen.

‘Leuk heb je het hier,’ zegt Chanson, terwijl ze over de drempel struikelt. Ze pakt Dorre op en nestelt zich in de grote leren stoel voor de haard. Spontaan spuwt de moppentapper gekleurde blaadjes met moppen door de lucht.

Hoera! Publiek!

Nieuwsgierig pakt Chanson de papiertjes op van de vloer, leest ze en begint te schateren.

‘Hahaha! Moet je luisteren! Wat zegt 999 keer tik en één keer tak?’

‘Een duizendpoot met een houten poot,’ grinnikt André. ‘Maar vertel eens, jij wilt komiek worden?’

Chanson knikt heftig.

‘Hmmm...’ peinst André. ‘Om je de waarheid te zeggen; ik weet eigenlijk niet hoe je dat wordt. Hmmm...’ Hij denkt na en zegt dan opeens: ‘Eén ding weet ik

ER STAAN TWEE
KOEIEN IN DE WEI. ZEGT
ER EENTJE: 'WOEF, WOEF.'
VRAAGT DE ANDER
VERBAASD: 'WAT DOE
JIJ NU?' ZEGT DE EERSTE
KOE: 'IK STUDEER
VREEMDE TALEN!'

'PAPA, ER STAAT EEN
MENEER MET EEN
SNOR AAN DE DEUR!
'ZEG MAAR DAT IK
ER AL HEEN HEB!'

wel: je moet het echt willen! Zo begon ik ook met mijn **BANDPARODIE**. Ik wilde zó graag komiek worden!

‘Hmmm ...’ peinst hij. ‘Misschien moet ik het eens opschrijven. De gouden regels: hoe word je komiek. Ik heb ideeënboekjes in mijn autootje liggen. Wacht even, ik ga er een halen!’ roept hij over zijn schouder naar Chanson.

Maar Chanson hoort hem niet. Ze zit met een enorme glimlach moppen te lezen en een beetje voor zich uit te neuriën op de bank. Af en toe rolt ze over de vloer van het lachen om een mop. De moppentapper stráált en floept het ene na het andere gekleurde papiertje de lucht in. Eindelijk weer eens aandacht!

AGENT:
'WAAROM STAAT U
ALS BANAAN LANGS DE
OPENBARE WEG?'
BANAAN: 'IK VRAAG
TOCH OOK NIET
WAAROM U HIER ALS
AGENT RONDLOOPT!'

BANDPARODIE

ANDRÉ VAN DUIN WON IN 1964 DE TALENTENJACHT NIEUWE OOGST MET EEN BANDPARODIE. ANDRÉ HAD EEN GELUIDSBAND GEMAAKT MET ALLEMAAL STUKJES GELUID EN TEKST AAN ELKAAR GEPLAKT. MET ANDRÉ'S BEROEMDE 'GEKKE BEKKEN' ERBIJ WAS ZIJN OPTREDEN OM TE GILLEN VAN DE LACH! VANAF DAT MOMENT GING ANDRÉ'S CARRIÈRE VOOR DE WIND.

HET WORDT STEEDS GEZELLIGER

André gooit net de deur dicht van zijn autootje met in zijn hand een gouden opschrijfboekje als er een jongetje op een racefietsje aan komt gesjeesd.

Hij stopt met gierende banden en wijst op iets achter André.

‘Meneer, meneer! Er hangt een lach aan uw kont!’

‘Alweer!’ zegt André verontwaardigd. ‘Kan een mens nu nooit eens rustig... foei, vort, wegwezen! Ik roep je wel als ik je nodig heb!’

De lach glipt vlugjes weg, maar laat een waterval van klaterende schaterlach achter. André krabt op zijn bol.

‘Hmmm... misschien niet zo slim om die lach zo onaardig weg te sturen. Je zult hem maar nodig hebben. Maar een mens moet ook weleens met serieuzere zaken bezig zijn.’

‘Bent u André van Duin, de komiek?’ vraagt het jongetje. ‘Is mijn zusje Chanson bij u binnen?’

‘Ja, die is binnen.’

‘Ik heet Fabel. Ik moet van mijn moeder een beetje op mijn zusje passen.’

‘Waarom?’ vraagt André. ‘Ze lijkt me niet op haar mondje gevallen.’

Het jongetje parkeert zijn fiets tegen de brug en begint hem met twee sloten vast te maken.

‘Ik moet op Chanson passen omdat ze... omdat ze... omdat ze een beetje grappig is.’

‘Oh!’ knikt André. ‘Dat is wel héél erg. Grappig. Je zult maar grappig zijn. Stel je voor!’ Hij grinnikt. ‘Maar kom binnen. Het wordt hier steeds gezelliger.’

Chanson begroet verrast haar broer.

‘Dit is mijn broer Fabel,’ zegt ze trots. ‘En Fabel weet álles!’

ER ZITTEN TWEE VLIEGEN
OP EEN KAAL HOOFD.
ZEGT DE EEN TEGEN DE
ANDER: ‘WEET JE NOG,
HIER SPEELDEN
WE VROEGER
VERSTOPPERTJE!’